

MĚSÍČNÍK

BŘEZEN 2018

ROČNÍK 45

hostivický

čtení

V KNIHOVNĚ V RÁMCI KAMPANĚ
CELÉ ČESKO ČTE DĚTEM

Hostivice RUN 2018

REGISTRACE
V PLNÉM
PROUDU

NOVÁ STRÁNKA
PRO DĚTI
UVNITŘ LISTU

KALENDÁRIUM
KULTURNÍCH
AKCÍ
V HOSTIVICI
A OKOLÍ

Krkavčí matka

Veronika Hurdová podruhé
na happeningu SHE

Jsem napojená sama na sebe

Foto dvoustrana : © Dcera sestry, s. r. o.

Dělat rozhovor s Veronikou Hurdovou alias Krkavčí matkou není úplně jednoduché, protože jen otázek na tak zajímavého a inspirativního člověka by vydalo na celý náš časopis. Tato mladá maminka tří malých dětí žije i navzdory osudovým ranám šťastná a bohatý život a nebojí se nahlas říkat názory, které ne vždy jsou mainstreamové.

Veroniko, přemýšlela jste někdy nad tím, jakým směrem by se váš život ubíral, kdybyste nepřišla tragicky o manžela, ještě navíc v době těhotenství se třetím společným dítětem? Vlastně ani ne. Já nejsem moc ten typ, co přemýšlí „co by kdyby“. Fixuju se na to, co je. Nerada si ubližuju. Myslím, že moje cesta je správná. S manželem i bez něj. Ale samozřejmě mi v těch nejběžnějších životních situacích přijde často na mysl, že mi Honza chybí. Hlavně v těch chvílích, kdy jsem šťastná. On ty okamžiky štěstí uměl vždycky ještě umocnit a prosvětlit.

Myslíte si, že po tom, čím jste si prošla, žijete svůj život, jak to jen říct – víc naplno, či jinak, že si vážíte zkrátka jiných věcí?

Asi by bylo divné, kdyby to tak nebylo. Taková událost vám přeskládá priority, i kdybyste se zuby nehty bránila. To, jak s tím člověk naloží, je věc druhá. Možná to vyzní hloupě, ale já jsem nikdy nebyla se svým životem spokojenější než

teď. Raduju se z každého dne, vážím si toho, co mám. Mám plnou důvěru v sebe, ve své děti, ve svět. Jsem totálně napojená sama na sebe a jdu se sebou v souladu, s obrovským respektem k vesmírnému řádu. Smrt nevnímám už jako strašáka. Průšvih není umřít. Průšvih je prožít svůj život odpojený od své podstaty.

Úspěšně provozujete blog Krkavčí matka, který se věnuje zejména mateřství a za který jste obdržela i prestižní internetovou cenu. Počítala jste s takovým obřím úspěchem? Co to pro vás znamená?

Ano, počítala. Ne, dělám si legraci. Jsem přesvědčená, že kdybych začala blogovat s úmyslem, že budu „slavná a bohatá“, tak nikdy neprorazím. Čtenář není hlupák. Mohli bychom se bavit o tom, co znamená úspěch. Pro mě je to to, že dělám práci, kterou nepovažuji za práci ve smyslu „je to pruda, kterou si musím odsedět“. Jde mi to od srdce, příležitosti chodí samy, všechno tak hezky lehce plyne a do sebe zapadá.

Jako druhou důležitou složku úspěchu považuju fakt, že díky práci po nocích užívám svou rodinu a přes den můžu být s dětmi a věnovat se jim.

Kromě blogu píšete knížky, mimo jiné i pro děti, a začala jste rovněž dělat besedy a navíc nabízíte i osobní konzultace. Co vás k tomu vedlo? Jak vás to napadlo?

Knížky vznikají tak nějak samy. Není to, že bych seděla a přemýšlela, jakou že to knížku mám napsat. Prostě se mi to téma v hlavě vynoří a já už si s ním pak jen hraju.

A pak je pár e-knih, které vznikly z toho, že jsem po e-mailech stále odpovídala na ty stejné otázky, tak jsem se rozhodla to zpracovat do nějaké ucelené podoby.

No a besedy a konzultace vznikly taktéž z poptávky od čtenářů. Ta poptávka je momentálně několikanásobně vyšší, než jsem schopna svými kapacitami obsáhnout. Bohužel naklonovat se nemůžu, takže se učím přibrzďovat.

Stávají se příběhy jiných žen, které se vám svěřují a píší na blog či do komentářů na facebook, vaší součástí? Prožíváte jejich smutky a zármutky s nimi?

Neprožívám. Možná se to nezdá, ale já jsem strašně neempatický člověk. Je pro mě fakt těžké se do někoho vcítit, musím se na to hrozně soustředit. Vím to o sobě a vědomě s tím pracuju. Dobré je, že si díky tomu dokážu vyléchnout cizí příběh, ale přitom se na něj dívat zvenku, aniž by mi to ublížilo. Pro emočně náročnou práci je to obrovská výhoda. Mám vysokou odolnost vůči stresu, jen tak něco mě nepoloží.

Zřejmě i tam se tedy rodí inspirace pro vaše články a knížky? Nebo kde jinde hledáte inspiraci?

Cizí příběhy jsou pro mě inspirací spíš zprostředkovaně, když mi něco připomenou nebo když v mé hlavě spustí nějaké myšlenkové pochody. Já vlastně inspiraci ani nikde nehledám. Spíš bych to popsala jako stav, kdy nějaké téma visí ve vzduchu, postupně se začne

zhmotňovat a upozorňovat na sebe v různých souvislostech. A když je zralé, tak já ho jen utrhnu a poskládám do slov. Nepřipadám si v tomhle ohledu jako pěstitel, ale spíš jako sběrač.

Jak sbíráte energii, aby vás to celé psychicky nevysálo?

Energii není podle mě potřeba sbírat. Je jí všude dost, stačí ji nechat skrz sebe téct. Jsem v tomhle ohledu takový průtokový ohříváč. Nemusím mít nějaké externí dobíjecí jednotky. Stačí mi nemít v sobě bloky, které by bránily tomu, aby energie tekla.

No a když zrovna nepíšu nebo nejsem s dětmi, tak hraju beach volejbal, čtu a hraju na klavír.

Představovala jste si někdy, že se z vás stane spisovatelka na plný úvazek? Psala jste už jako dítě povídky do šuplíku? Co pro vás psaní vlastně znamená?

Jestli jsem si to někdy představovala, to nevím, ale hádám, že ano. Ještě ve školce jsem napsala několikery pohádky a komiksy pro ségru, sama jsem si je ilustrovala. Ve škole jsem psát přestala a věnovala jsem se už jenom kreslení. Psaní mě

pořád bavilo, ale o kariéře spisovatelky jsem nesnila. Tenkrát neexistovaly žádné blogy, nebyl žádný vzor, díky kterému bych mohla uvěřit, že žít se psáním je možné. Takže jsem to upozadila jako koníček, který je sice fajn, ale vlastně k ničemu. Dneska je pro mě psaní důležité jako způsob sebevyjádření. Skrz mluvení nedokážu vždycky říct přesně to, co mi běží v hlavě. Ale moje psaní – to jsem já.

Sama knížky píšete. Povězte nám ale, pokud vám tedy zbývá čas na čtení, jaké autory máte ráda vy?

Dřív jsem přečetla tak padesát knížek za rok. Teď se třemi dětmi za krkem jich je tak do dvaceti.

Asi můj nejoblíbenější autor je China Miéville, přečetla jsem od něj všechno, co napsal. Stejně tak čekám na každou novou knihu od Fredrika Backmana. Z těch českých je to Petra Hůlová, miluju její hru se slovy. Teď jsem dočetla skvělou knížku od Caitlin Doughty Tlouštíci hoří rychleji. Je to můj objev roku a mělo by to být povinnou četbou každého smrtelníka.

Pro mnohé vaše čtenářky jste hrdinkou všedních dní. Jak vy sama se vidíte?

Jsem hrdinka všedních dní. My všichni jsme.

Dokáže vám udělat radost třeba nová kabelka, jako asi každé ženě? Nebo štěstí a radost hledáte někde hlouběji?

Ale ano, dokáže. Kabelka teda zrovna ne, ale třeba nová knížka ano. Není to ale můj zdroj štěstí, to je veliký rozdíl. Nekompenzuju si tím hloupý den nebo špatný pocit ze života. Štěstí máme každý uvnitř sebe. To je sice věc, kterou vám každý odkýve, ale málokdo to skutečně žije. Mně se tenhle stav – kdy cítím to hluboké vnitřní štěstí, se kterým nemůžu nic zvenku zatrást – přihodil po smrti mého muže. Ale tohle nepředáte, nevysvětlíte. Je to spojené s obrovskou důvěrou v to, že všechno, ale opravdu všechno na světě se děje správně. Že to má smysl, který nemusíte vidět a nemusíte mu rozumět, ale že z celkového pohledu je to dobré a udržuje to ve vesmíru rovnováhu.

V uplynulém roce jste na konferenci SHĚ vyprávěla převážně o svobodné výchově, kterou na svých dětech praktikujete. O čem budete povídat letos?

To opravdu nevím, v tomhle ohledu umím překvapit i sama sebe.

Děkuji za rozhovor.

Lenka Brychtová

